

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De anhelatione æterna vitæ. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

reuolo peregrinationem meam; qui etiam ignoro, qualiter ad huc finiam eam. Si bene vixero, & sic perseveraui, non est timendum de mala morte. Sed de bona vita & irreprehensibili conscientia, quis poterit gloriari? Qui se talem nouit, in Domino gloriatur, & mei peccatoris misereatur. Viuere mihi non libet, quia miseria vndique vrget. Mori conscientia mala timet, quia quid Deo respondeat, vnum pro mille non habet. Non est simile huic trepidationi verbum prophetae dicentis; *Paratum cor meum Deus paratum cor meum.*

Psal. 107.

Job 7.

3. Domine Deus salutis meae da finem bonum vitae meae, & non li prolongare dies luctus mei. Lugens veni in hunc carcerem, & sipe timore non exibo. Longa mihi videtur haec vita, sed hoc miseria frequens facit & tristitia. Reuera autem non longa; sed velocius cursore decurrunt tempora. Ei verò, qui in tristitia & dolore versatur, omne tempus longum est, & diem quasi annum computat. Ideo tædiosa est mihi haec vita: & tãto grauius me affligit, quanto verius singulas eius miseras intueor. Sed etsi aliquæ intercurrunt consolationes & lætitiæ, circumspicere me oportet, an ex Deo sint vel non. Si ex Deo, libenter eas accepto; sed quamdiu durabunt ignoro. Tamen quantumcunque exiguae sint, mihi placent & sapiunt. Sed vtinam (Deus meus) largiter influant, & horas non breues apud me faciant. Quæ autem ex Deo non sunt, viles sunt, & citò peribunt, quamuis in facie iucundæ & dulces videantur. Sic sic trãsit vita ista, bonis & malis semper admixta. Quamdiu ergo hic sum, pauper peregrinus sum. Non possum dicere satis est mihi, quia satietas nullius boni est in præsentibus: sed bonum meum, quod expecto, tu es, in quem credo. Cum ergo apparuerit gloria tua, & me impleuerit: tunc confitebor tibi, quia omnino mihi iam sufficit. Interim tamen, quia verbum hoc absconditum est à me, multiplex luctus circumdat animam meam. Propterea memor verbi sancti tui, hoc sæpe dico: *Tristis est anima mea vsque ad mortem.* Bonum mihi si hæc hora transisset, nec vllus luctus aut dolor occuparet. Sed pietas tua Domine, oro me conferuet.

Matt. 26.

CAPVT VI.

De anhelatione aterna vite.

Psal. 141.

IE Duce de carcere animam meam. Doloris vis filere me non patitur. Quid enim hic diutius moror? Nescio enim, quid hic valeo. Tardè nimis proficio, & vtinam non magis deficerem. Quàm bene mihi faceres Domine, si citò me abhinc tolleres, ne deterius mecum fieret. Vita mea in dolore suspirat & in opere se non emendat. Si expectas, non ex hoc emendor, sed etiam longanimitate

nimitate abutor tua. Et si corrigis, vix patior, quia siccam stipulam persequeris. Cur ergo non tollis seruum tuum? Vt quid etiam terram occupat? quod est dicere; Quare cum bonis habitat, & vitam ac mores non emendat? Cur locum alicuius melius conuersantis, quamdiu superest, & tam negligenter ac tepidè se agit, indignè & damnosè occupat? Et hoc triste nimis cogitans, in aribus Dei mei loquor.

2. Sed bone Domine, noli in ira tua clamare contra me: Succidite arborem, & mittite in ignem. Ego infirmitatem meam accuso coram te, vt ignoscas confitenti mihi. Meum est accusare, tuum est indulgere. Meum est flere & dolere grauiter, tuum est flentem consolari misericorditer. Aut igitur (Domine Deus) præsta mihi maiorem gratiam in hac vita; aut tolle me citò de hoc mundo, ne peior fiat scissura. Nam diu viuere & vitam non emendare, poenam est accumulare. Nec mihi potest placere talis vita, quæ profectum nescit, & defectum non plangit. Qui enim sanctè & iustè viuit, dolet in quibuscunque deficit; & vt magis in virtute ac gratia crescat, in desiderio semper habet. Sed quid hinc faciet, qui se quotidie sentit deficere, & grauiter contra spiritum carnem surgere? Qui etiam nonnunquam tardio victus, & negligentia temporis tepesfactus, iam cessat repugnare, aut proiectis armis spiritualibus, sequitur impetum carnis, & quocumque eum propria trahit voluntas. Talis, heu Domine Deus, appropinquat vsque ad portas mortis: & viuens in carne, mortem incurrit animæ. O quantum vnicuique timendum est, de seductione & supplantatione inimici. Nemo securus, nemo mundus, sed est fragilitas in omnibus. Tu autem Domine, qui omnia potes & omnia cognoscis, resuscita contractum corde, & munda immundum ab omni sorde, & da spiritum nouum in visceribus eius. Vt discedat omnis tepor & languor, & reuertatur spiritualis feruor, & vsq; in finem stet immobilis tuus amor. Solammodo eget adiutorio tuo, qui præpeditur pondere suo. Nec valet per se abijcere sarcinam peccatorum, donec tu de cælo præstes gratiam, valentem soluere dura vincula passionum; quam peto donari mihi, quia sine gratia non potest esse bona vita: nec sine ea, percipitur æterna vita. Quòd autem nunc viuo in corpore, non est consolatio mihi, quia melior est mihi mors quàm vita. Quare? Quia propter hanc vitam elongor ab æterna vita, quæ venire non potest, nisi præsentem mors perimat, & mors ipsa simul destruat. Ideo desiderium meum sursum respicit: & cor quærens æternam requiem, altè suspirat & clamat; *Sufficit mihi Domine, tolle animam meam, quam* 3. Reg. 19.

3. Aperi portam regni tui, & introduce pauperem peregrinum,

F f 4

de

de exilio ad te reuertentem. Audi me Domine, & solue me à corporis vinculo. Quid hinc vltra faciã? Nec mihi nec alijs sum utilis. Ad quid ergo viuo? Mihi quidem onerosus, ceteris tædiosus. Quid fiet de me? Nescio Domine. Si tu melius aliquid de me prouidisti, quare tardentur desideria mea. Consentio ordinationi tuæ quoniam bona est. Sed in me tantum malum inuenio, quare mihi viuere in mundo, onus sit & tædium. Nam pecco quotidie, & peccatum super peccatum adijcio: & sicut dignum est, non pecciteo. Si igitur solutus essem ab hoc corpore peccati, & tibi sociatus in regno, nec ego amplius peccare, nec tu in aliquo offenderis, sed semper te laudarem. Sed adhuc sustines me, & omnem ostendis patientiam. Cognosco culpam meam, quia ob peccata mea non licet regnum ingredi, nam nihil immundum in illud introibit. Sed quando ero sine peccato? Quando ad plenum mundabor, vt non timeam prohiberi, sed magis gaudeam introuidi? Si non feruentius profecero, nec sollicitior fuero quam hactenus fui, timeo quod spes mea parua fatis erit. Sed tu Domine, qui neminem vis perire, sed omnes saluos fieri: præsta maiorem gratiam, ad emendationem vitæ, & ad speranda bona caelestia, da spiritum piuguedinis internæ. Nunquam hic fit cor meum secundum carnem lætum, sed timendo expectet fletum. Nulla creatura me teneat aut cura, sed tua optata præsentia me trahat & consoletur. Beatus, qui te expectat Domine: sed beator, qui iam emigravit ab hoc seculo nequam, non enim vltra aliquid molestiæ sentiet, vel timebit.

1. Tim. 8.

* id est
Mortem.

CAPVT VII.

De optatione bona mortis.

Psal. 70.
Quætime-
nia pecca-
toris, ob
admissa in
Deum.

Psal. 119.

I. **S**pes mea Domine, à iuuentute mea. In hac spe ad te confugio, dum nouissima hora & tempus resolutionis meæ venerit. O si bene paratus essem, vt mori sub spe gratiæ possem! O si felici trãfitu diem extremum clausissem, & corpoream sarcinam deposuissem, quanta tunc pericula & timores euasissem? Felix, quem elegisti & assumpisti, qui iam deposito corpore transit ex hoc mundo ad Patrem, de exilio ad regnum, de carcere ad palatium, de tenebris ad lucem, de morte ad vitam, de periculis ad securitatem, de labore ad requiem, & de cunctis miserijs ad perpetuam beatitudinem. Felix anima, quæ iam potitur præmio suo, gaudens in te Domino Deo suo. Sed heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est vsque adhuc. Quàm gratiosè & misericorditor mihi faceres, si citius me euocares, & ad te peruenire sineres: vt vbi tu es, illic & ego essem. Ah! si maturius me ex hoc mundo tulisses, quando necdum inquinamenta eius cognoscebam: & quando peccate